

‘Al vertel ik 36 keer hetzelfde, mijn moeder luistert altijd’

Carla Beukers (50) probeerde meer dan vijftien jaar om haar kinderwens te vervullen. Deels met een partner, deels als alleenstaande. Acht jaar geleden besloot ze er definitief een punt achter te zetten. Tijdens haar behandelingen maar ook in die heftige periode erna, was Carla's moeder Margaret een grote steun. Margaret: "Als moeder zou je al het verdriet van je kind over willen nemen."

Margaret:

"Als kind had Carla altijd twee grote dromen: juf worden en moeder worden. Het eerste is gelukt, het tweede helaas niet. En dat na jarenlang alles maar dan ook alles geprobeerd te hebben. Dat is ook voor mij als moeder heel pijnlijk om te zien, want ik had het haar zo gegund.

Toen ze nog maar een paar maanden aan het proberen was met haar partner om zwanger te worden, heeft ze het al aan ons verteld. Ze hoopte dat het snel zou gaan lukken, want ze keek er enorm naar uit. Hoe anders is het gelopen...

Ik ben er altijd zo veel mogelijk voor haar geweest. Samen even theedrinken, een peptalk geven, haar verhaal aanhoren. Ondanks het feit dat Carla een groot deel van het traject alleenstaand was, ben ik niet zo vaak mee geweest naar het ziekenhuis. Ze is twee keer zwanger geweest. Bij de tweede zwangerschap had Carla mij gevraagd om mee te gaan naar de echo in het ziekenhuis. Daar kreeg ze te horen dat het hartje was gestopt met kloppen en dat een miskraam onvermijdelijk was. Zo verdrietig. Een dag later voelde ik dat ik naar Carla toe moest en toen we bij haar kwamen, waren de weeën al begonnen. Haar pijn ging me door merg en been.

Allebei onze dochters hebben jarenlang in een fertiliteitstraject gezeten. Het is zo moeilijk om te zien als je kinderen moeilijk kinderen kunnen krijgen. En dat terwijl ik zelf op mijn achttiende onbedoeld zwanger was. Het contrast is groot en ik had de pijn en het verdriet over willen nemen als dat had gekund. Na die tweede miskraam besloot Carla te stoppen. Haar zus heeft wel een tweeling gekregen via IVF en die zijn voor ons allemaal ontzettend belangrijk. Ik had Carla dit geluk ook zo gegund! Het is voor ons fijn om te zien dat Carla na een zware periode weer positief in het leven staat."

"Ik prijs me dan ook gelukkig met zo'n kanjer van een moeder. Inmiddels gaat goed met me. Ook zonder kinderen kun je een heel mooi leven leiden."

Carla:

"In al die jaren dat ik bezig was met behandelingen, was mijn moeder er altijd voor me. Net als mijn vader, zus en een paar vriendinnen overigens. Mijn moeder leefde echt enorm met me mee.

Zo weet ik nog goed dat ik bij mijn tweede zwangerschap bloedverlies had en voor een echo naar het ziekenhuis moest. Zij ging toen met me mee. Vooraf 'wist' ik al dat het mis zou zijn. Maar wat was ik blij dat zij erbij was toen we hoorden en zagen dat er geen kloppend hartje meer was. Toen de volgende dag de miskraam begon, kwamen mijn moeder en vader langs. Eigenlijk wilde ik alleen zijn en dit alleen doormaken, maar stiekem was ik wel blij dat ze er waren. Ik kon mezelf zijn, in mezelf gekeerd zijn, maar tegelijkertijd zorgde mijn moeder voor me. De dag erna is ze mee geweest om mijn kleintje te begraven op een bijzonder plekje waar ook mijn eerste 'kleintje' begraven was, 3,5 jaar daarvoor.

Mijn zus heeft negen jaar in een traject gezeten, uiteindelijk heeft zij een tweeling gekregen. De connectie tussen ons is heel hecht. Toch voelde ik bij vlagen weleens jaloezie toen mijn ouders dus opa en oma werden, maar niet van mijn kinderen. Toch horen ook mijn 'kleintjes' erbij voor mijn moeder, ze hangen symbolisch aan een armbandje net als de andere kleinkinderen.

Na de tweede miskraam, ik was toen 42 jaar, wist ik dat het afgelopen was. Ik moest gaan accepteren dat ik kinderloos bleef. Dat was heel zwaar en ook in die periode was mijn moeder er voor mij. Ik kon altijd mijn verhaal bij haar kwijt, ook al vertelde ik 36 keer hetzelfde. Ik prijs me dan ook gelukkig met zo'n kanjer van een moeder. Inmiddels gaat het goed met me. Ook zonder kinderen kun je een heel mooi leven leiden."

